

Трета глава

- За една фантастична книга ли ще имаш неприятности? - Драгица е напълно спокойна.

- Няма да имам, ако за превода получавах по 50 куни на страница. - казва Миро уклончиво.

- А колко ти платиха?

- Толкова, че да имам неприятности...

- Я стига! Миналата година преведох една книга.

Платиха ми по 50 куни на стандартна страница. Една колежка чак ми завиди. На нея ѝ плащат по 30-40 куни.

- Ами тя си е добре, няма да си има неприятности.

Освен че ще се наложи да си купува по-малко за ядене. Тъкмо ще пази талия. Нали твоите приятелки все талия пазят.

- Не ми разправяй, че са ти платили повече от 50 куни.

- Не е важно... Само ще те помоля да не разправяш на никой за този „фантастичен“ роман.

- Ти пък! На кой му пука за такива глупости?

- Добре. Значи се разбрахме.

- Все пак, колко ти платиха?

- Нали се разбрахме...

- Е-е, не сме се разбирали да не те питам колко са ти платили.

- Нали е просто една фантастична книжка. Колко може да ми платят?

- Преди малко ми разправяше друго.

- Какво?

- Че са ти платили повече от 50 куни.

- Кога съм казал такова нещо?

- Я не се отмятай! Колко ти платиха? 100 куни?
- Толкова вземат агенциите!
- Какъв е курсът на еврото?
 - В евро ли ти платиха?
 - Та, какъв е курсът на еврото?
 - Около седем и трийсет за евро или около четиринайсет евроцента за куна.
 - Четиринайсет евроцента за куна?
 - Ами горе-долу толкова.
 - Леле!
 - Че много ли, малко ли е?
 - Направо не знам...
 - Друг път си ми казвал колко ти дават, а сега се правиш на интересен. И колко страници е тази глупост?
 - Коя?
 - Тая, дето ще я превеждаш.
 - Ами... доста...
 - Колко доста?
 - Ти на разпит ли ме подлагаш?
 - Стига, Миро. Отдавна се познаваме...
 - Та, казваш четиринайсет евроцента за куна?
 - Ами да.
 - Четиринайсет евроцента!
 - Да!
 - Четиринайсет!
 - Какво четиринайсет? Ти май нещо... Какво ти става?
 - Нали не искаш да си имам неприятности?
 - Не!
 - Нали не искаш и ти да си имаш неприятности?
 - Разбира се, че не!
 - Затова не ме питай какво четиринайсет.
 - Е-е, много си тайнствен!

- Не, не съм. Хайде да поработя, а?
- Сега? Че вече е седем вечерта!
- Знаеш, че най-добре работя вечер.
- Да няма нещо друго?
- Ти да не ревнуваш от работата ми?
- Нищо подобно! Обаче четиринайсет, а?

Четиринайсет? Значи не ти плащат сто куни, ами сто куни по четиринайсет! Хиляда и четиристотин куни? Хиляда и четиристотин куни! Това са двеста евро, човече! Двеста евро! Кой е този, дето дава луди пари за една глупост? А? Я ми го дай насам! Що не ми плати и на мен да му преведа и аз някоя такава глупост? А?

- Да, ще се наложи.

На вратата стои непознатият, придружен от група мъже с още по-безлични физиономии.

- Миро, кой е тоя? - възмущава се Драгица.
- Нали искате по двеста евро на страница. Ние ще ви ги платим, обаче ще трябва да дойдете с нас – невъзмутимо говори непознатият. После се обръща към Миро – Нали ви казах, ще си имате неприятности...
- Ами отде да знам, че ме следите...
- И добре правим, иначе цял Загреб щеше да научи.

Предупредих ви...

- Ами аз нищо не съм казал... Отде да знам, че тя четяла обла глаголица.

- Миро, не се прави на много учен! - Драгица започва да се ядосва. - Във факултета нямаше човек, който да знае обла глаголица по-добре от мен. Всички сте глаголящи, ама си знаете само нашата глаголица!

- Не си спомням... - мънка Миро.

- Не си спомняш ли? Не си спомняш? А кой ти подсказваше на изпита по старославянски? Не можеше да прочетеш и два реда на обла глаголица.

- Искаш да кажеш... - продължава да мънка Миро. -
Искаш да кажеш... такава...

- Да, че си взе изпита по старославянски
благодарение на мен.

- Ами... доста време мина...

- Да продължавам ли? А? Колко пъти съм ти
помагала? А? Я кажи на господина, колко пъти? А?

- Хайде да тръгваме – прекъсва я непознатият.

- Никъде няма да ходим – надига глас Драгица. -

Никъде няма да ходим, преди този неблагодарник да каже
колко пъти съм му измъквала гъза от калта! А? Я кажи, де!
А? Хайде!

- Ами... - мънка Миро.

- Хайде, хайде! Казвай!

- Да тръгваме – губи търпение непознатият. - Явно
не можем да ви имаме доверие и ще се наложи да работите
при нас.

- Да работим? - пита Драгица. - И аз ли?

- Нали си предложихте услугите? Имаме нужда от
още преводачи – обяснява непознатият.

- Добре де, ама защо трябва да се местим?

- Заради голямата ви уста – отсича непознатият и
отмята сакото си. На колана му се вижда странен кобур и
лъскава дръжка.

Драгица и Миро онемяват. Те не са очаквали такава
развръзка. Да им вдигнат скандал някои клиенти си е
нормално, обаче да ти показват оръжие, е, това е
прекалено!

- Я чакай малко – окопитва се Драгица, - ти
заплашваш ли ме? А? Какво ми се перчиш с тоя пищов? А?

Непознатият само кимва на придружителите си.

Няколко синкави електрически мълнии обгръщат
телата на Миро и Драгица и те вече не помнят нищо.

Придружителите на непознатия хващат двама по двама Миро и Драгица под мишниците и ги замъкват до тъмния ван пред офиса на Миро.

Непознатият оглежда офиса и прибира нетбука на Миро. После спокойно излиза и заключва вратата с ключовете, които Миро винаги оставя от вътрешната страна.

